

Alga Mante

1965
rugsējis 7

EGGLOTE

turinys

Elenutės kerštas	3
D. Bindokienė	
Ar žinai...	7
Puputis stovykloj	8
Linutė	
Už jūrų marių	10
S. Vanagaitė - Petersonienė	
Močiutė pasakoja	13
A. Giedrius	
Mano rytas	15
D. Lipčiūtė	
Vištytės pasaka	16
Vytė Nemunėlis	
Mano draugas Jurgis	18
V. Dyvas	
Lokys Gaurys ir Voverytė	
Pilkytė	20
Gintarė	
Truputį pagalvok	24
Balionų galvosūkis	25
Linksmiau	26
Pas skaitytojus	27
Susipažinkime	28
Trečioji "Eglutės" šventė	30
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista — psl. 1, 8, 9	
A. Balukas — 3	
M. Eidukevičiūtė — 4, 5, 6	
S. Vanagaitė-Petersonienė — 11	
N. Baniienė — 13	
Aldona S. — 15, 16	
Ses. M. Imelda — 16, 17	
P. Osmolskis — 18, 21, 23	
	26
L. Židonytė — 20	

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

eglutė

vaikų laikraštėlis

7

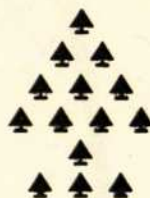
rugšėjis 1965

LEIDŽIA

Lietuvių Ku'tūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00

atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ"

Immaculate Conception Convent

R. F. D. 2,

Putnam, Connecticut 06260

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

ELENUTĖS KERŠTAS

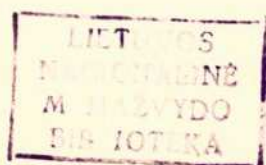
Danutė Bindokienė

Elenutės ir Taduco tėveliai leido atostogas gražioje vasarvietėje ant didžiulio ežero kranto. Vaikai ištisas dienas mirko vandenyje, statė smėlines tvirtoves, arba slapstėsi netolimame eglyne. Abiems dienos buvo labai malonios, iki į vasarvietę atvažiavo šeima su dviem Taduco amžiaus berniukais. Elenutė staiga neteko žaidimų draugo. Visi trys berniokai laiką leisdavo kartu — maudėsi, žaidė, o su ja jokių reikalų nenorėjo turėti. Jeigu Elenutė pasiskųsdavo mamai, ji priversdavo ją žaidiman įtraukti, bet daug malonumo mergaitė iš to neturėjo. Ji buvo pešiojama, pajuokiama, ežere murkdama, iki verkdamą pati nueidavo šalin.

Viena palikta, Elenutė pradėjo planuoti kerštą berniukams. Netrukus kiekvieną laisvą valandėlę (o jų buvo daug) ji praleido begyvendama keršto saldumų. Tai bus tiems išdykėliams! Žinos su ja nežaisti, nekalbėti... Tačiau dienos slinko, o nieko tinkamo sugalvoti mergaitei nepavyko. Ji vėl tapo susiraukusi, irzli.

Proga pasitaikė visai netikėtai. Vėsiais vakarais dažnai ežero pakrantėje būdavo kuriami laužai. Susirinkdavo visi vasarotojai, vaikams leisdavo ilgai neiti gulti. Buvo sekamos pasakos, dainuojama. Vieną ypatingą vakarą kalbos nukrypo į senovę. Kažkas ėmė kalbėti apie milžiniškus būrinius laivus, kuriais plaukiojo žiaurūs plėšikai, apie užkastus pakrantėse turtus, laukiančius gudraus radėjo. Žinoma,

piratai plaukiojo jūromis, bet kodėl negalėjo ir ežere prisilaikyti? Gal čia pat, prie vasarvietės, kur nors pakrantėje paslėpti nematyti, negirdėti lobiai.

Tadukas su draugais tuoj užsikrėtė ta mintimi. Jie nutarė rytojaus dieną savo laimę išmėginti, ieškoti smėlynuose užkastų turtų. Elenutė staiga paliko laužą ir nubėgo į savo kambarį. Tą vakarą ji ilgai, ilgai nėjo gulti.

Tuoj po pusryčių rytojaus dieną mergaitė atsisėdo lauke taip, kad Tadukas turėjo būtinai pastebėti ir dainuodama vartė rankose seno, pageltusio popieriaus skiautę. Brolio draugai dar nebuvo atsikėlę, todėl jis užkalbino sesutę:

— Ką čia turi? — paklause nusižiovau-damas, lyg tai jam tikrai nebuvo įdomu.

— Tokį seną žemėlapi — taip pat nerū-pestingai atsakė mergaitė.

— Kam tau žemėlapis per atostogas? Geografijos juk nemėgsti.

— Čia ne toks, — Elenutė suko kasos ga-lą apie pirštą, žvelgdama kažkur per eglių vir-šūnes. — Čia parodyta, kur paslėpti plėšikų turtai.

— Ha, ha, ha! — net susilenkdamas nusi-kvatojo brolis. — Ir tu tiki? Kurgi pati gau-tum tokį daiktą?

— Ha, ha tau pačiam! — beveik piktai atšovė Elenutė. — Daržininkas sakė, o jis ne-meluoja.

Paminėjęs daržininką, Tadukas tapo visai sudomintas. Tai buvo toks seneliukas, žemėtas, nedraugiškas, prikimšęs savo nedidelį kam-barėlį visokiais senais, nereikalingais daiktais. Vaikai jo šiek tiek bi-jojo.

— Jis man žemėlapi davė. Sakė, kad jau per senas esąs turtais naudotis, o aš vis viena, neturinti gero užsiėmimo, — tęsė Elenutė, ži-nodama, kad brolis pagautas.

— Tau nereikia vienai būti, — užtikrino jis. — Mums dažnai ketvirto žaidėjo trūksta.

— Reikės gal šiandien eiti ir paieškoti to aukso, — lyg negirdė-jusi kalbėjo mergaitė, — nors man tokie darbai visai neįdomūs...

— Klausyk, Elyte, mes galėtume tau padėti...

— Kad nežinau...

— Tu galėtum visai nieko nedirbti, pasėdėti, mes viską padarytume. Žinoma, auksą dalintumės pusiau.

— Ne! — nusprendė mergaitė. — Juk mano žemėlapis.

— Gerai, gerai! Tau teks du trečdaliai...

Dar truputį pasiderėjusi, Elenutė atidavė broliui žemėlapi, o tas skubiai nukūrė draugų ieškoti. Pasilikusi viena, mergaitė susirietė žolėje ir juokėsi iki kvapo pritrūko ir ašaros ėmė risti skruostais.

Berniukams darbo užteko visai dienai, nes kelias, pažymėtas žemėlapyje, buvo ypatingai painus. Jis vedė per aštrius brūzgynus, aukštytyn ir vėl žemyn stačiu ežero krantu. Reikėjo landžioti pro raitytas eglių šaknis ir nerti į ežero dugną. Vakarop vaikai buvo visai nusikamavę, bet atsisakyti ieškojimo nenorėjo. Jeigu jie būtų bent kiek stabtelėję ir apsidairę, būtų pamatę, kad išvaikščiojo, žingsniais išmatavo, kiekvieną didžiulės vasarvietės pėdą ir pagaliau atsidūrė lygiai toje pačioje vietoje, iš kurios buvo pradėję kelionę. Ši vieta žemėlapyje buvo pažymėta stambiu kryžiumi, tai čia turėjo glūdėti užkastos brangenybės. Elenutė gi iš tolo visą jų vargą sekė ir juokais nesitvėrė. Tegul pasirausia smėlyje, tegul iškasa giliausią duobę ir paprakaituoja,

tada ji ramiai prieis ir paaiškins, kad žemėlapi pati nubraižiusi seno popieriaus gabale. Ji sėdėjo paežerėje ir stebėjo, kaip berniukai pasikeisdami dirbo. Jau buvo pasiruošusi eiti ir juos sustabdyti, kai staiga Tadukas sušuko:

— Pagaliau! Žemėlapis nemelavo! Ar girdėjote, kaip kastuvas atsimušė į kažką kietą?

Nustebusi Elenutė pribėgo artyn. Smėlis tik rūko iš duobės, nes vaikai dabar kasė su nauja energija. Pro atgal byrančius smėlio grūdėlius, juodavo kažkoks daiktas. Buvo panašu į dėžę. Seną, sulamdytą ir aprūdijusią.

Mergaitės akys plėtėsi ir plėtėsi. Juk ji pati vakar padirbo žemėlapi, o dabar štai tikra brangenybių dėžė toj vietoj. Gal kokio pirato dvasia vedžiojo jos ranką popieriuje? Elenutė net nusipurtė ir jos nugarą pašiurpo. Tačiau ilgai rūpintis nebuvo laiko. Suprakaitavę berniokai iškniso nemažą, metalinę dėžę, gerokai laiko ir drėgno smėlio apgadintą. Visi drauge sukibę, ištempė iš duobės ir virpančiomis iš nuovargio bei susijaudinimo rankomis, atlupo viršų.

Valandėlę visi keturi vaikai stovėjo tarsi žemėn įkalti, neįstengdami pajudėti, negalėdami akių atitraukti nuo dėžės. Pirmoji atsigaavo Elenutė ir užsikvatojo skardžiai, ilgai. Iš tikrųjų! Jai pavyko daug geriau, negu galėjo įsivaizduoti! Dėžėje vietoj skambančių auksinių ir žioruojančių brangenybių, buvo prikrauta daugybė tuščių lemondų butelių!

Springdama juoku, Elenutė atsisakė savo dviejų trečdalių radinio ir paaiškino berniukams tikrąją žemėlapio atsiradimo istoriją.

AR ŽINAI...

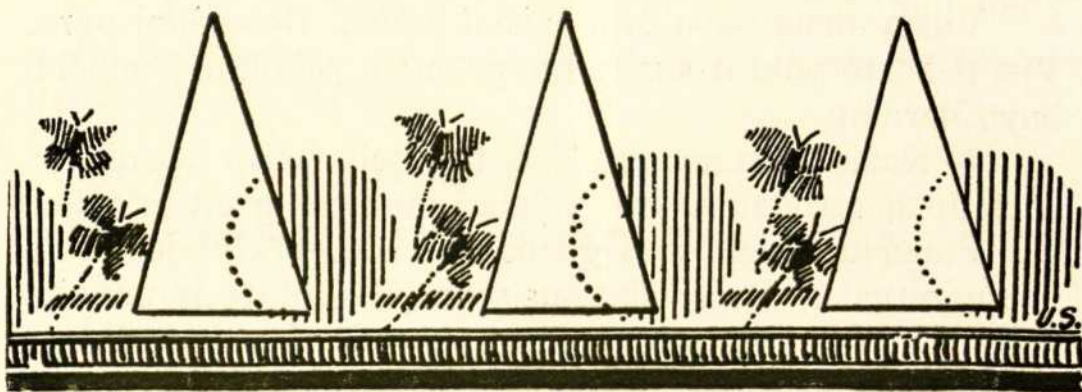
Kodėl šuns nosis šalta?

(Legenda)

Paskutinio Tvano metais, kai buvo atėjęs laikas arkai išplaukti, Nojus įsakė visiems gyvuliams skubėti į laivą.

Šuo padėjo jiems visiems įlipti. Vis po du jis ragino dramblius, zebras, laukines karves, kol jie visi pripildė laivą lyg degtukai dėžę. Katė spintelėj, pelė ant lentynos, vabalas plyšelyje. Tada bandė įsisprausti ir jis pats, tačiau jam visam nepavyko įtilpti. Nosytės galas pasiliko lauke. Taip vargšas šunelis visą laiką, kol vandenys sėmė lygumas ir iš dangaus, kaip iš kibiro pylė vanduo, per tas visas keturiasdešimt dienų ir naktų stovėjo arkos tarpduryje — šaltyje ir drėgmėje, stiprus ir ištvermingas.

Dėl to mokslininkai tvirtina, kad sveiko šuns nosis yra visada šalta.

Didžiausiam jos nustebeimui, berniokai visai nesupyko, bet taip pat prapliupo juokais. Tada visi trys nutarė, kad jeigu Elenutė sugebėjo jiems iškrėsti tokią puikią išdaigą, ji nėra jau kokia nors žiopliukė ir verta priėmimo į visus žaidimus. Ketvirto žaidėjo jiems tikrai dažnai trūkdavo. Gi užtempę butelių dėžę pas vasarvietės šeiminką, kiekvienas gavo po pusę dolerio, ir dienos nuotykingasis darbas nebuvo visai veltui atliktas.

PUPUTIS STOVYKLOJ

Linutė

Smėlio, daugybė smėlio. Pupučio kišenės pilnos ir dar daug liko. O vandens dar daugiau. Apsemia kojytes, apsemia kelnytes, nes gali nueiti taip toli, kad tik ausys kyšo. Ir dar su uodegyte nepasisekė peliukui per dvi savaites ištaškyti. Stovykloj labai smagu, nors buvo ir baisių dienų. Gerai mamytė sakė, kad peliukams netinka stovyklauti... Tik kad reikėjo viską išmėginti!

Vieną dieną buvo taip baisiai liūdna. Debesėliai pyko. Visi iš karto pilki ir susiraukę grūmojo peliukui. Pupučiui buvo neramu.

— Kažin kaip mamytei? Ji taip toli. Gal ji net užmiršo, kaip aš atrodau. O gal jai labai rūpi, kad greit grįžčiau.

Pupučiui staiga toks guzas atsirado gerklytėje... Taip lyg norėtusi... Debesėliai susipyko su saulute ir pradėjo verkt, bet Puputis praryjo guzą ir nuslinko prie didelio raudono namo.

— Šiandien turiu surast. Mamytė negaus mano laiško, jei ženklo nebus. Ten toli šiaurėje sužinojau, kad laišakai nežino kur eiti, jei ženklo nėra.

Peliukas lindo po lovomis, karstėsi ant spintų, lindo į stalčius. Tik visko tiek daug. Tų lovų milijonai, ir dar tiek daug triukšmo. Puputis pavargo ir beveik pamiršo, ko ieškojo.

— Kaip aš čia įėjau? Neberandu tos skylutės... Čia viskas taip dreba ir juda.

Puputis prišliaužė prie kažkokios spintelės. Nepajuto kai tik slyst, pliumpit ir guli baisioj, karčioj košėj.

— Dabar vėl bus blogai! Jeigu visas sulipsiu, kaip galėsiu bėgt. Aną kartą su šluostu gavau per uodegytę ir vos pasprukau...

Puputis bandė košę nulaižyti, bet jos tiek daug. Liežuvėlis pavargo.

— Kas dabar bus? Gal visi plaukai nusišers ir būsiu plikas. Gal ausytės sulips...

Pupučiui darėsi vis baisiau ir baisiau. Jis bandė pašokt iš košės. Tik strykt į viršų, ir prilipo prie antklodės. Peliukas spardėsi ir purtėsi, kol vėl nuslydo ant žemės.

— Oi, kur dabar visi bėga? Aš bėgsiu kartu.

Puputis maišėsi tarp daugybės kojų. Bandė surasti kitą pelytę ir paklausti ką daryt. Ieškojo ir šaukė ir verkė, o sutiko tik KATINĄ!

— Vaje, su tokiu tikrai nenoriu važiuoti namo! Bet į kurią pusę namai? Su kuo man važiuoti? Visos mergaitės lygiai taip pat atrodo...

Kieme stovėjo daugybė mašinų, bet Puputis vis nespėjo įlįsti... Po devyniasdešimt devynių kartų pagaliau išgrūdo pro langą ir nuslydo po sėdyne.

— O kur dabar? Kur mane nuveš... Gal pas tą katiną, o ne pas mamytę.

Peliukas drebėjo ir galvojo, kad stovykla tikrai ne jam. Geriausia stovykla namie pas mamytę prie išdžiūvusio upelio.

UŽ JŪRŲ MARIŲ

Stasė Vanaigitė - Petersonienė

Vieną pavakarę dešimtmetė Raminta sugalvojo puikų užsiėmimą.

— Ot, imsiu ir sutvarkysiu savo visas knygas. Suskirstysiu taip, kaip knygyne. Tėveliai nustebs.

Bevartydama lietuviškas knygeles, ji pamato knygą "Kuršių Neringa".

— Mamyte, — staiga paklausia Raminta, — ar tu kada buvai Kuršių Neringoj?

— Taip, dukryte, net pėsčia keliavau nuo Klaipėdos iki Juodkrantės. Kodėl?

— Štai vartau knygą "Kuršių Neringa". Ten kažkas kitaip. Jokioj ežero ar vandenyno pakrantėj nesu mačiusi tokių kopų. Žiūrėk, vandeny briedis maudosi. O čia — koks pėdų takas smėlyje.

— Taip, Raminta, ten kitaip, — lyg pradžiugusi, lyg kažką vėl liūdno prisiminusi, švelniai nusišypsojo mama.

— Mamyt, papasakok, kodėl ten kitaip!

Mama perbraukė ranka plaukų garbanas.

— Gerai. Einam į lauką ant suoliuko.

Raminta tekina išlėkė lauk, atsisėdo ir džiaugsmingai pažiūrėjo į ateinančią mamytę.

— Užsimerk, tada galėsi persikelti ten toli, toli anapus Atlanto.

Raminta užmetė savo ilgas kasas ant nugaros, patogiai atsilošė ir užsimerkė.

— Įsivaizduok, vieną dieną mudvi skrendame lėktuvu į Europą. Perskridusios per Atlanto vandenyną, Prancūzijoje persėdame į kitą lėktuvą ir artėjame prie Lietuvos pajūrio, Klaipėdos. Tu klausi: "Kas ten tokia ilga žemės juosta? Vietom žalia žalia, o vietom lyg baltų miltų kalneliai?" Tu lėktuve nerimsti, kaip ir šiandien.

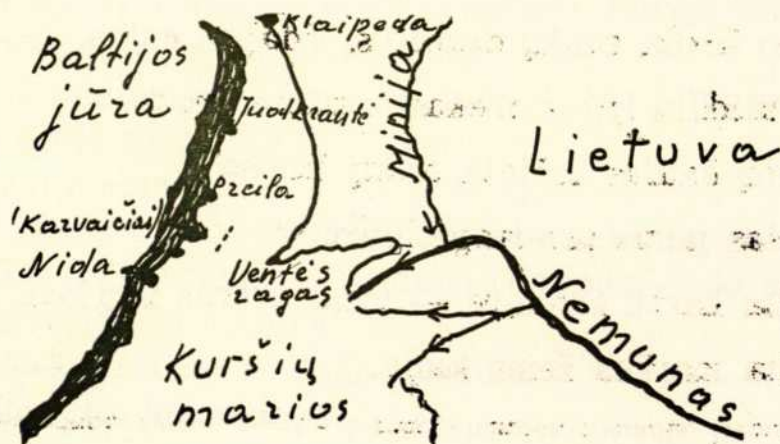
Raminta sėdi atsilošusi. Mama tyli minutę, tyli dvi. Raminta tik girdi popierio šnabždėsį, o mama vis tyli.

— Mamyt, aš lėktuve virš Klaipėdos, kada nusileisim? Kodėl tu tyli?

— Aš nupiešiau tau tą žemės juostą. Dabar gali atsimerkti. Žiūrėk, ta žemės juosta yra apie 60 mylių ilgumo. Plotis vietom dvi mylios, vietom tik pusė mylios. Ši žemės juosta skiria Baltijos jūrą nuo Kuršių Marių. Kur Kuršių Marios ir Baltijos jūra susijungia siaura vandens juosta, yra Klaipėdos miestas. Klaipėda įkurta 1252 m., karaliaus Mindaugo laikais. Tai yra didžiausias Lietuvos pajūrio miestas su gražiai įrengtu uostu. Bet ši kartą tau rūpi Neringa.

Pilnas vardas yra Kuršių Neringa. Mat, toj žemės juostoje prieš maždaug 2000 metų gyveno lietuvių giminės — aiščiai arba kuršiai. Iš tų laikų ir vardas paliko. Dabartinės Kuršių Neringos ir Kuršių Marių vietoje prieš 4000 ar 5000 metų buvo Litorinos (dabar vadina ma Baltijos) jūros įlanka. Galimas dalykas, kad čia buvo ir keli ežerėliai, vieni su kitais sujungti. Nemunas, kaip žinai, įteka į Kuršių Marias, suskildamas net į tris šakas.

Dabartinės Neringos vietoj prieš 4000 — 5000 metų ėjo grumtynės tarp Nemuno vandens ir Litorinos jūros vandenių. Nemuno vandens nešė į jūrą žvyrą, smėlį, dumblą; o jūros bangos davė atgal, nepasidavė. Iš abiejų pusių tiek prinešė žemių, smėlio, akmenų, kad pagaliau pasidarė pailgos salelės, o iš jų ištisa žemės juosta. Nemuno deltoje buvę ežerėliai, susiliejo į krūvą ir gavo Kuršių Marių vardą.

Iš randamų iškasenų spėjama, kad Kuršių Neringoje žmonės gyveno jau prieš 3000 metų. Juos čia priviliojo labai žuvingi vandenys, gintaras ir ypatingas gamtos grožis. Dauguma žmonių buvo žvejai. Susidarė žvejų kaimai, kurie vėliau virto bažnytkaimiais, — mažais miesteliais. Žymiausi Kuršių Neringos bažnytkaimiai yra šie: Juodkrantė, Pervalka, Preila, Nida, Pilkopa, Rasytė, Šarkuva. Tie visi miesteliai yra išlikę iki šių dienų.

Kuršių Neringoje nuolat vyko žmogaus grumtynės su gamta. Seniai, seniai ten buvo derlinga žemė, apaugusi miškais. Vokiečiai užkariavo Neringą 15-tame šm. ir pradėjo kirsti miškus. Iškirstus plotus užėmė nuolat iš jūros nešamas smėlis. Po ilgo laiko Kuršių Neringa pasidarė beveik dykuma. Smėlis užpustė laukus ir pradėjo skandinti sodybas. Žmonės sodino kalnų pušes, kad jos sulaikytų slenkantį smėlį. Daug sodybų tuo būdu išsigelbėjo, bet keli žvejų kaimeliai vis tiek buvo užnešti. Kuršių Neringos poetas Liudvikas Rėza (1776-1840) savo gimtojo kaimo — Karvaičių — likimą šitaip apdainuoja:

Mielas keleivi, sustok prie šių liūdnujų griuvėsių.

Vos prieš keletą metų ties pirkiom čia sodai žydėjo...

Šiandien ką matai? Vien vėjo nešiojamą smėlį.

(Bus daugiau)

MISLĖS

Lino širdis, taukų drabužis, sidabro galva.

Su medžiu lygus, niekad saulės nemato.

Dieną kaulus nešioja, naktį žiopso.

Palšas jautis pro langą žiūri.

Balta karvė subliovė — visas tvoras išgriovė.

Balta marška žemę kloja.

Mišlių atsakymai: žvakė, medžio šerdis, klumpės, mėnuilis, žiema, sniegas.

MOČIUTĖ PASAKOJA

A. Giedrius

I

Gervyliai gyvena viename Amerikos mieste ir augina būrelį vaikų. Su jais drauge gyvena ir Gervyliaus motina, vaikų senelė. Vaikai tikrąją savo motiną vadina mama arba mamyte, o senelę — mamute arba močiute.

Gervyliai Amerikoje — tiktai penkiolika metų. Jie atvažiavo iš Lietuvos. Jų vaikai Lietuvos nėra matę: jie visi gimė Amerikoje.

Vienuolikos metų Daunius, dešimties metų Rūtelė, aštuonerių metų Ramutė ir septynerių metų Karytis jau eina į mokyklą ir moka angliškai kalbėti. Parėję iš mokyklos, jie vieną kartą kalbino senelę:

— Grandma, how are you today? I'm hungry. Have you anything to eat?

Močiutė atsakė:

— Aš tos kalbos šituose namuose nesuprantu.

— Tai dabar gana! — nustebo Daunius. — Ar šitie namai užkerėti? I'm hungry!

— Nesuprantu, — sako močiutė.

O Karytis klausia:

— Mamute, kodėl tu nesupranti? Aš tai suprantu. Daunius nori valgyti.

— Mūsų mamutė visai nemokyta, — pasakė Ramutė. O Karytis vėl klausia:

— Mamute, ar tu ėjai į mokyklą, kai buvai maža?

— Ėjau.

— Ar tu gerai mokeis?

— Gerai, Karyti.

— O dabar jau viską užmiršai, — vėl pasakė Ramutė.

— Neužmiršau, Ramute, — atsakė jai senelė. — Neužmiršau nė to, ką pirmais metais išmokau. Pasiklausykite:

Petušok, petušok,
zolotoi grebešok,
čto ty rano vstajoš,
čto ty gromko pojoš,
Vane spatj nedajoš!

Vaikai išsižioję klausės ir nė vieno žodžio nesuprato. Kaip čia būtų?... Rūtelė pirmutinė prašneko:

— Mūsų knygoje tokių žodžių nėra.

Senelė šypsodamosi tarė:

— O mano galvoje yra. Ir daugiau dar ko yra, ko jūs nežinote. Dėlto nesididžiuokite ir nepeikite močiutės. O dabar pasiklausykite — tą pačią dainelę pasakysiu lietuviškai:

Gaideli, gaideli,
auksa skiauterėli,
kam tu anksti kelies,
kam tu garsiai giedi,
Jonukui miegot neduodi!

— Palauk, mamute! — sako Daunius. — Tu dabar sakai: Gaideli, gaideli... Tai angliškai — rooster. O pirmai sakei: Petušok, petušok...

— Aha, mamute! — sušuko vienu kartu Rūtelė ir Ramutė. — Štai ir pagavom! Tu mums norėjai pasigirti savo mokėjimu, o kažinką prasimanei!

Mažesnieji net delniukais ėmė pliaukšnoti, kai didesnieji juokės.

MANO RYTAS

Danutė Lipčiūtė

Užu lango ant šakos
Čir čir čir žvirblelis.
Nė minutės nesustos —
Į mokyklą kelia.

Saulė kepa blynelius,
Į akytes šviečia;
O mamytė, jau girdžiu,
Pusrytėlių kviečia.

Šoku veikiai — nerangus,
Dieve, laimink dieną!
Pasimelst ir nusipraust
Pratinuos kasdieną.

Linksmas skrieju su draugais
Mokyklėn greitais.
Šypsos saulė iš dangaus,
Kad aš geras vaikas...

— Palaukite, vaikai, — tarė senelė. — Dar nesijuokit, o pasiklausykit, ką daugiau pasakysiu. Kai aš maža buvau, jau šešiasdešimt metų praėjo. O tada mūsų tėvynę Lietuvą užgrobė valdė rusai. Rusų karaliaus valdžia neleido lietuviškų mokyklų. Reikėjo mokytis rusiškai. Rusiškoje mokykloje ir aš išmokau rusų kalbos. Dabar ir tą dainelę apie gaidelį pasakiau jums rusiškai.

— Ooo! — sušuko vaikai. — Ve, kokia mūsų močiutė! Ji moka tris kalbas, o mes — tik dvi!

Senelė jiems pasakė:

— Vaikai, gražu, kai kas moka kelias kalbas. Bet negražu ir gėda, kai kas nemoka savo tėvų kalbos. Yra jau tokių vaikų. Aš rūpinuos, kad jūs neužmirštumėte savo tėvų kalbos, dėl to namie tik lietuviškai su jumis tekalbu. Angliškai jūs pasikalbate mokykloje. Namie kalbėkime lietuviškai. Daugiau — nė žodžio kitaip!

Kitą kartą senelė žadėjo papasakoti apie kažinkokią kitą kalbą.

(Bus daugiau)

Kitą kartą gyveno vištytė
Ir kalbėjo "kar-kar, kar-kar",
Nemokėjo skaityti, nei rašyti,
Kaip ir visos vištytės dabar.

Ir išleido mamytė dukrele
Į mokyklą, pasakius "kar-kar",
Ir nerado mokyklon ji kelio,
Kaip ir visos vištytės dabar.

Vištytės

Vytė Nemunėlis

Pasaka

Mokiniai rašė, skaitė, skaičiavo,
O vištytė "kar-kar" ir "kar-kar"...
Neišmokus namo parkeliavo,
Kaip ir visos vištytės dabar.

Pakely ją sutiko Marytė;
"Kur eini?" ji paklausė. "Kar-kar"—
Nesupratus atsakė vištytė,
Kaip ir visos vištytės dabar.

Ir paklausė mama "Kud-ku-daku?",
Ir atsakė vištytė "kar-kar",
Ir to mokslo abiem jom užteko,
Kaip vištytėm visom lig dabar.

Ir nuėjo abidvi į klasę,
"Labas", tarė Marytė; "Kar-kar"—
Sukarksėjo vištytė nedrąsiai,
Kaip ir visos vištytės dabar.

MANO DRAUGAS JURGIS

Vytautas Dyvas

— Pauliau, Pauliau! — cypė brolis, galvą įspraudęs duryse. — Ateik!

Aš nejudėjau ir neatsakiau. Jis buvo man neįdomus, tik šešių metų, ir visai nemokėjo daugybos lentelės.

Man jau devinti prasidėjo, ir labiausiai patiko Kežio Jurgis, iki vienuoliktų atitraukęs, stiprus ir greitas. O kas brolis? Bailus, mažas, nestiprus. Mačiau, kaip tėtis Jurgiui diržu kelnės dulkino. Net galva sukosi, — taip baisiai atrodė, o Jurgis nei garso neišspaudė. Nusprendžiau ir aš panašiai elgtis, bet vos pakildavo mamos ranka, mano gerklė atsiverdavo, ir už akimirkos atbėgusi kaimynė klausdavo:

— Kas vaikui pasidarė? Susižeidė?

Mama numykdamo, leisdama suprasti, kad esu sveikas.

— Ačiū Dievui, — sakydavo ji, — maniau, akis išsibadė. Taip rėkė, net mano Petras pabudo.

Jos Petras! Net Petriuko ten dar nebuvo. Keturių metų kupstas, riebus, purvina nosim.

O brolis duryse netilo:

— Pauliau, Pauliau, ateik!

Tylėjau, nes, be to, buvau persidrėskęs koją. Laikiau užspaudęs mamos balta suknele, su kuria vakar bažnyčioje buvo, ir kurios dar nespėjo spinton įkabinti. Bijoju kilti, kad nepastebėtų, kokius tvarščius naudoju.

— Kežio Jurgis šaukia, ateik! — kniaukė brolis.

Jurgis šaukia! Kaip galima jo neklausyti? Dar liausis draugu laikęs. Palovėje sugrūdęs mamos suknele, laimingai išsprukau laukan.

Jurgis stovi prie kampo atsirėmęs, rankas kišenėse paskandinęs, ir sako:

— Ei! Slėptis einam!

— Puiku! — Sakau greitai, pataikaudamas. — Einam slėptis.

O štai per kiemą ir kaimynės Petras atsiveržia. Rieda kaip tankas. Piktžolės bado jo akis, tarp kojų pinasi.

— Greitai! — šaukia Jurgis, Petrą pastebėjęs. — Einam slėptis.

— Slėptis! Kam? — Jis dar žioplas, nežino žaidimų, tad klausia, čiaudėdamas ir nosį šluostydamas.

— Tylėk! Bus pasakyta! — subaria Jurgis griežtai.

Petras žarsto iš plaukų smėlį ir tyli. O Jurgis įsakinėja:

— Aš, vaikai, waip didžiausias, nežiūrėsiu, o jūs slėpkitės.

— Kur? — klausia mano brolis.

— Lįskite į mūsų pamidorus, — tuoju atsako. — Ten surasti sunku.

— Gerai patarta, — galvoju, bet tyliu, kad prieš brolių ir Petrą nepasirodyčiau menkesniu už draugą.

Kežio pamidorai, — kaip miškas, kieme susmaigstyti. Kasdien laisto, ravi, prižiūri.

Jurgis skaičiuoja: vienas, du trys, ...dešimt... Mes tryse skuodžiame daržan.

Jau viskas tvarkoje. Petras atsigulė ir nulaužęs kelis daigus, jais galvą užsiklojo. Mano brolis, greitai bėgdamas, visą taką išmynęs. Mane, didžiausią, iš toliausiai matys. Griebiu nuo Petro daigus ir užsimetu ant nugaros. Vaikas pradeda zirzti, bet subaru:

— Tylėk, nes eisi namo! Nežaisime su tavim.

Kur dingo Jurgis? Gulime nekvėpuodami, o jis neateina ieškoti. Petras jau neiškenčia ir šiugžda. Aš taip pat iškišu nosį. Štai prie durų stovi Kežys, o Jurgis pasakoja:

— Tėti, vaikai mūsų pamidorus laužo. Sakiau jiems, kad neitų, bet manęs jie neklausė.

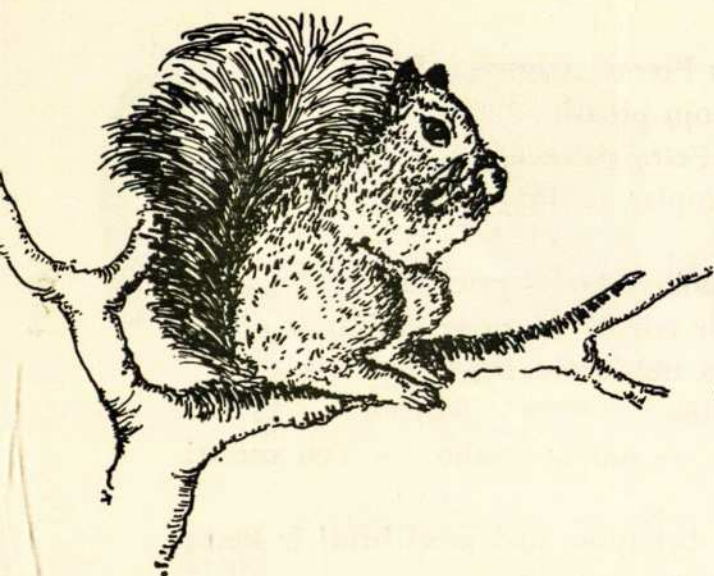
— Tai kurmiai! — sako nejuokaudamas Kežys ir leidžiasi mūsų pusėn. Mes sprunkame, kiek išgalim. Į tvorą dar labiau nusibraukių koją. Grįžęs kambarin, išsitraukiu iš palovės mamos baltą suknelę, užspaudžiu žaizdą ir klausausi prie lango. O gatvėje Jurgis jau pasakoja vaikams:

— Mano tėtis juos pamidoruose sugavo. Visi trys labai verkė, tad nieko jiems nedarė.

Aš padedu mamos suknelę ir šaukiu brolių:

— Ateik! Kareivėliais pažaisime.

Nors jis mažas, dar visai nemoka daugybės lentelės, bet neapgaudinėja, kaip Jurgis. Su juo geriau būti drauge.

LOKYS GAURYS IR VOVERYTĖ PILKYTĖ

Gintarė

Gyveno kartą zoologijos sode, ant kalniuko, lokys. Gyveno jis, aptvertas aukštomis grotomis ir vieline tvora. Liūdėjo lokys, nes jis buvo didelis, o jo narvas mažas. Diena po dienos žingsniavo Lokys Gaurys išilgai narvo, o vieną dieną, neiškentęs, paklausė prabėgančios voverytės:

— Tu visur bėgioji, daug žinai. Sakyk, voveryte, kodėl žmonės mane sugavo ir iš gražaus žalio miško čia atvežė?

— Todėl, kad maži žmonių vaikai galėtų į tave pažiūrėti, — sakė jam voverytė.

— Bet aš noriu miške gyventi. Ten aukštos pušys siūbuoja. Noriu nueiti prie tyro upelio atsigerti.

— Todėl žmonės tave ir aptvėrė aukšta, stora tvora, — kad nepabėgtum.

Voverytė Pilkytė nuskubėjo tolyn, o Lokys Gaurys nuliūdęs žingsniavo savo narve.

Atėjo ruduo. Medžių lapai pradėjo kristi, ir Gaurys pasidarė dar liūdnesnis. Jis atsiminė, kad tokiu metu miške daug uogų, riešutų, ąžuolo gilelių.

Taip jam besvajojant, pupt! tiesiai prieš nosį, nukrito ąžuolo gilė. Pašoko jis, griebė, trakšt-trakšt sukramtė, apsilaizė, ir laukė gal dar nukris. Apsidairė — gi nei vieno ąžuolo nematyt. Iš kur ta gilelė?

— Aš labai atsiprašau, lokeli. Ar neužgavau?

Gaurys iš pradžių net nežinojo kur žiūrėti, iš kur tas balselis.

— Čia, aukštai, ant tavo vielinio stogo.

Lokys užrietė sprandą, pažiūrėjo — gi Voverytė Pilkytė ant jo stogo tupi!

— Iš kur tu sužinotai, Pilkyte, kad aš gileles taip mėgstu?

— Tai tu nepyksti? Aš maniau, kad tave išgąsdinau. Maniau, kad tau akį išmušiau. Man visai netyčia iškrito.

— Kad tu žinotum, Pilkyte, — aš kaip tik tuo metu apie gileles svajojau! Kur tu jų radai?

— Ten, anoj pusėj kelio, auga didžiulis ąžuolas, — ir voverytė parodė priekine kojyte.

— Matau, matau, — palingavo Gaurys galvą, ir du kartu apsilaizė.

Voverytė Pilkytė atsisveikino, užšoko ant uosio šakos, ir nuliuksėjo į savo namučius. Gaurys, likęs vienas, vėl liūdėjo. Žiūrėjo į aną pusę kelio, ir rodos, net girdėjo kaip gilelės pupt! pupt! žemėn krenta.

Atbėgo būrys vaikų pažiūrėti lokio, bet Gaurys nei neatsisuko į jų pusę. Tik svajojo apie ąžuolą ir jo giles. Vaikai nepatenkinti nuėjo toliau, o vienas berniukas net akmenėliu Gauriui pataikė.

Taip jam besėdint, Pilkytė vėl strykt! ant stogo, burnytėje gilelę apžiojus. Pupt! — ir įmetė gilelę į Lokio narvą.

Gaurys šį sykį negriebė gilelės, o pažiūrėjęs viršun, padėkojo:

— Ačiū, Pilkyte, šimtą kartų!

— Nėra už ką, lokeli.

Pilkytė — pastrykt kiton pusėn kelio, pagriebė kitą gilelę, ir vėl atnešė Gauriui. Vargšas lokys net apsiverkė iš to dėkingumo. Sukrimto gilelę ir tarė:

— Labai skanios gilelės. Tu mane tikrai laimingą padarei. Bet dabar skubėk, Pilkyte, prisirink pati gilelių. Nusinešk ir į savo gūžtelę.

— O, lokeli, matytum, kiek daug jų turiu! Prisikroviau pilną drevę. Visai žiemai užteks. — Ir voverytė vėl pastrykt! kiton pusėn kelio.

Gaurys vienas likęs, galvojo, galvojo, kaip čia Pilkytei atsidėkoti. Galvojo, krapštė galvą, ir atsiminė, kad prižiūrėtojas jį mokino atsisėsti ir tris kartu galva palinguoti.

— Taip ir padarysiu! — nutarė jis.

Tuo metu prie Gaurio narvo atėjo mokytojas su vaikais. Mokytojas aiškino, rodė kažką. Pilkytė vėl atsirado ant stogo, ir numetė gilę.

Ir tada įvyko dar niekad nematytas dalykas. Lokys pamažu, sunkiai atsisėdo, pažiūrėjo aukštyn, ir tris kartus galva palingavo! Pilkytė net aikelėjo iš nustebimo, o vaikai pradėjo vienas per kitą šaukti:

— Ar matei?

— Voverytė lokį šeria!

— Lokys dėkoja!

Rėkavo, šūkavo vaikai iš džiaugsmo ir nustebimo, kad Pilkytė, jų nusigandusi, pabėgo.

Tą vakarą Pilkytė dar tris gileles Gauriui atnešė. Vargšė voverytė tik po vieną gilelę galėjo nešti — jos burnytė buvo labai maža.

Kitą rytą, nuo pat saulės patekėjimo, pūtė šaltas rudens vėjas. Gaurio kailis buvo šiltas, bet ir jam nepatiko, kad vėjas jį taip smarkiai šiaušia.

— Kažin, ar atbėgs Pilkytė šiandien? Jos gilelės tokios skanios,
— galvojo Gaurys.

Narvan įėjo prižiūrėtojas, pabraukė ranka per Gaurio kailį, ir paliko dubenį maisto. Gaurys žiūrėjo, žiūrėjo į savo pusryčius, ir nutarė Pilkytei padaryti staigmeną. Apsidairė savo narve vietelės kur Pilkytė galėtų lengviausiai prieiti. Surado kamputį, kur viela truputį retesnė, ir iš savo dubenėlio, pradėjo ten nešti duonos gabalėlius. Pririnko jų visą krūvutę, ir laukė Pilkytės.

Diena buvo apsiniaukus, ir Pilkytė vis nesirodė. Atėjo prie Gaurio žmogus, pasikabinęs kažkokį daiktą per petį. Stovėjo, stovėjo, ir vis į šalis dairėsi. Numetė lokiui cukraus gabalėlį. Numetė ir antrą. Lokys apsilaižydamas sukramtė, o žmogus vis stovinėjo prie narvo.

Ir štai, mažais žingsneliais, atskubėjo Pilkytė su gilele burnytėj. Gaurys sujudo, susiūbavo — ir atsisėdo! Atsisėdęs, tris kartus galva palingavo. Tuo metu tik blykst! nušvito, sumirgėjo Lokio akyse, jis net kurį laiką matyt negalėjo.

O žmogus, laimingas, foto aparatą apsikabinęs, tekinas išbėgo iš zoologijos sodo. Pilkytė tik vakare išdrįso vėl pas lokį sugrįžti ir jai padėtą duoną suvalgyti.

Sekantį rytą, to miesto žmonės vienas kitam laikraštyje rodė sėdinčio Gaurio fotografiją, ir negalėjo atsistebėti.

— Ar girdėjot? Voverytė lokį šeria, o lokys dėkoja.

Ir matytumėt, kas tą dieną darėsi prie Gaurio narvo, kai vaikams mokykloje pamokos pasibaigė! Prisirinko jų šimtai pažiūrėti lokio ir voverytės. Pamatę, kaip Pilkytė Gauriui gileles neša, vaikai pradėjo bėgioti kiton pusėn kelio, rinkti gileles, ir jas lokiui mėtyti.

Vaikai tiek gilelių pririnko, net parko prižiūrėtojas susirūpino. Jis parašė ir ant ažuolo pakabinė parašą:

PALIKITE IR VOVERYTĖMS.

TRUPUTĮ PAGALVOK

A. Užburti numeriai

1. Surašykite devynis numerius, kurie seka viens kitą iš eilės.

5 6 7
8 9 10
11 12 13

2. Apkeiskite numerius priešinguose kampuose.

13 6 11
8 9 10
7 12 5

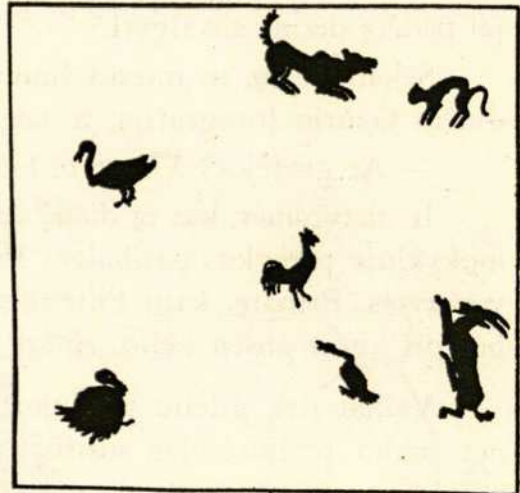
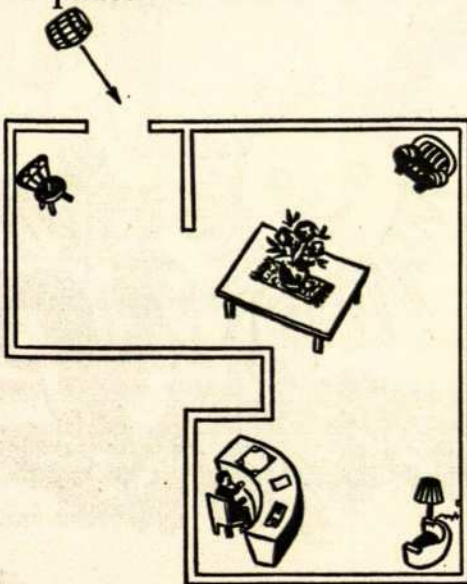
3. Perkelkit numerius iš lauko vieną vietą pirmyn aplink vidurinį numerį, priešinga kryptim, negu laikrodžio rodyklės kryptis.

6 11 10
13 9 5
8 7 12

4. Dabar jei sudėsite šiuos numerius skersai, išilgai ar nuo vieno kampo iki kito, gausite tą patį atsakymą. Išbandykite šį žaidimą su naujais numeriais.

B. Aptverkime gyvulius

Šie gyvuliai priklauso vienam ūkininkui. Jam didelė bėda, nes jie visada pešasi. Jis nori juos aptverti tiesiomis tvoromis ir atskirti vienas nuo kito. Ar galite jam padėti?

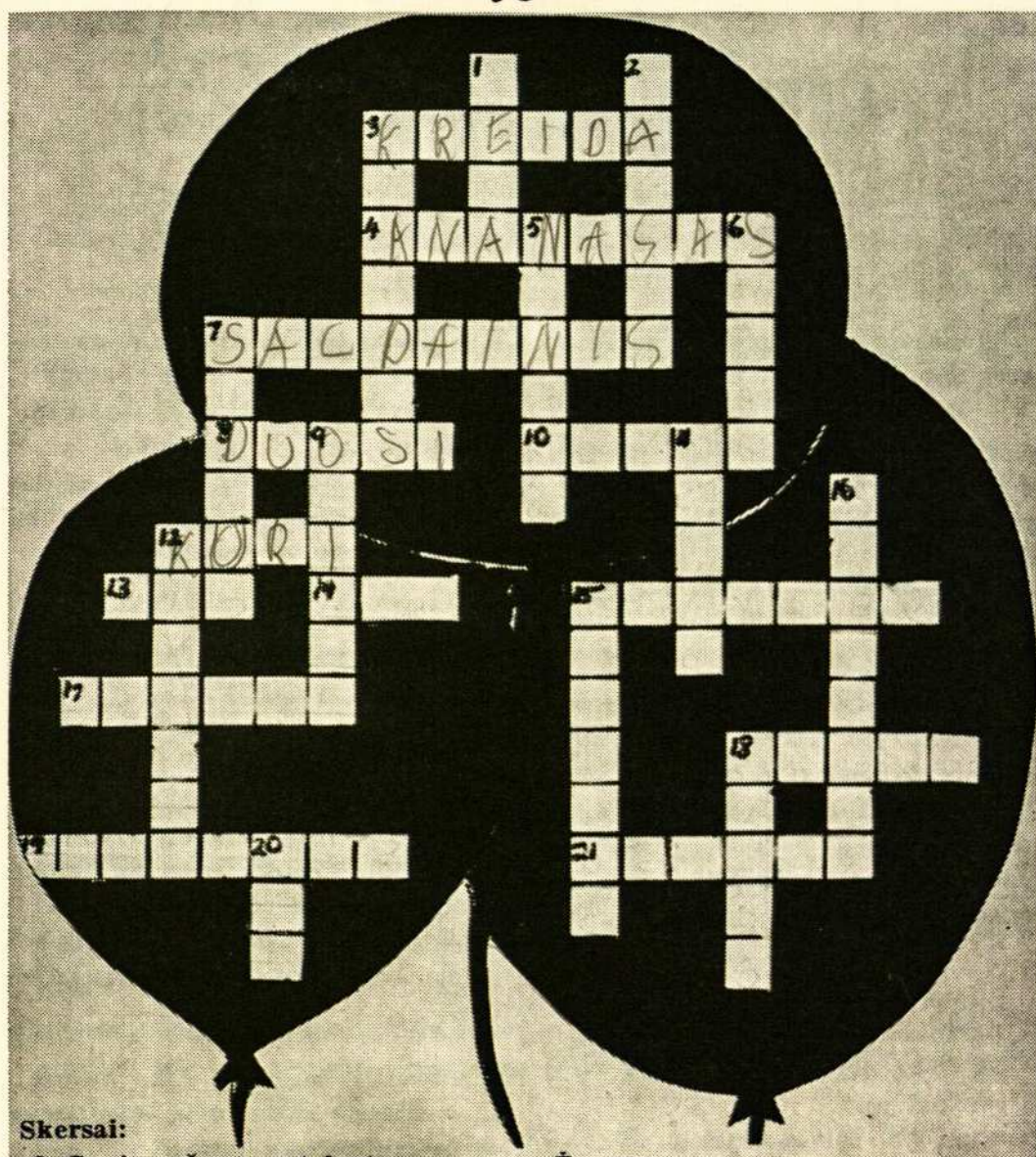

C. Nuritinkime kubilą

Štai kambarys pilnas baldų. Prie durų guli kubilas. Jį reikia nuritinti tiesiomis linijomis prie rašomojo stalo. Tik atsargiai, negalima paliesti nė vieno baldo kambaryje. Paimkite pieštuką ir pabandykite nubrėžti kubilui taką.

(Atsakymai psl. 29)

Balionų galvosūkis

Skersai:

3. Su ja rašome ant lentos.
4. Didelis spygliuotas vaisius.
7. Mažas, bet saldus.
8. Kai tau duosiu pieno, tu... (būsimasis I.)
10. Šautuvas...
12. Kuris ar... iš jūsų mokate skaičiuoti?
13. Dar nėra, bet...
14. Kodėl.
15. Tai, kas nurodo, kur eiti ar važiuoti.
17. Pasakojimas.
18. Prižiūrim avis ganykloj.
19. Šis mėnuo.
21. Užsispyręs gyvulys su ilgomis ausimis.

Žemyn:

1. Ugnis...
2. Tai, kas girdisi.
3. Neteisingi sprendimai.
5. Vėjas... smėlis.
6. Juoda košė naudojama keliams taisyti.
7. Policija... vagis.
9. Reikalinga.
11. Kokia... iš nenaudingo daikto?
12. Pakilimas žemėje.
15. Maža raudona daržovė.
16. Oro pilna spalvuota pūslė.
18. Ežeras..., vandenynas gilesnis.
20. "Joji" — liepiamoji nuosaka.

(Atsakymai — psl. 26)

LINKSMIAU

Traukinių stoty keleivis kalba su konduktorium:

— Ar čia mano traukinys?

— Ne, ponas. Jis priklauso valdžiai.

— Nesišaipyk iš manęs. Ar aš galiu jį paimti į Čikagą?

— Aš nemanau, jis yra labai sunkus.

▲ ▲ ▲

Rūtelė pribėga prie savo mamos:

— Mamyte, aš ką tik tau labai daug padėjau.

— O ką gi tu padarei?

— Mamyt, aš palaižiau visus tavo pašto ženklus, kad galėtum juos ant laiškų lipinti.

▲ ▲ ▲

Simukas prikelia brolių Tomą:

— Tomai, atsikelk, Pelė sucypė.

— O ką gi aš turiu daryt — ją alyva patepti?

▲ ▲ ▲

Vyras atėjęs į skalbyklą skundžiasi:

— Šitie marškiniai nemano. Apikaklė tokia siaura, kad beveik negaliu kvėpuoti.

— Čia tikrai jūsų marškiniai, ponas, tik jūs galvą įkišot į sagos skylutę.

— Žinai ką, Petriuk? Mano močiutė padarė tokią baisią baidyklę, kad visas varnas iš mūsų laukų nubaidė.

— Tai niekis! Aš padariau dar baisesnę. Varnos taip išsigando, kad net pernai metų grūdus sugražino.

▲ ▲ ▲

— Mamyte, aš taip džiaugiuos, kad mane pakrikštijo Onute.

— Kodėl, vaikelį?

— Nes visi mane Onute ir vadina.

▲ ▲ ▲

Mokytoja dėsto pamoką:

— Jei aš padėčiau du kiaušinius šiame stalo kampe, ir dar du kitame kampe, kiek turėčiau kiaušinių?

— Nežinau ponia mokytoja, bet aš nemanau, kad jūs galit kiaušinius dėt.

▲ ▲ ▲

Nustebusi mergaitė sako draugei:

— Daiva, aš neturiu visų savo pirštų ant vienos kojos.

— Kas tau atsitiko?

— Penki pirštai yra ant vienos kojos, ir penki ant kitos.

▲ ▲ ▲

Du draugai susitiko gatvėje.

— Jonai, ar tu čia gyvenai visą gyvenimą?

— Dar ne.

Balionių galvosūkio atsakymai (psl. 25) — Skersai: 3. kreida, 4. ananasas, 7. saldainis, 8. gersi, 10. šauna, 12. kuri, 13. bus, 14. kam, 15. rodyklė, 17. pasaka, 18. ganom, 19. rugsėjis, 21. asilas, Žemyn: 1. dega, 2. garsas, 3. klaidos, 5. nuneša, 6. smala, 7. sugaus, 9. reikia, 11. nauda, 12. kupstas, 15. ridikas, 16. balionas, 18. gilus, 20. jok.

PAS SKAITYTOJUS

PASKUTINĖ MOKSLO METŲ DIENA

Birželio 12-tą dieną Kristijono Donelaičio Lituanistinė mokykla Vašingtone ruošė labai įdomų vaidinimą mokslo metų užbaigimui. To vaidinimo pavadinimas yra "Raudonkepuraite". Vaidinimą atliko beveik visi mūsų mokyklos vaikai. Jį suruošė ponias Tautvydienė, ponias Vodopalienė ir ponias Aistienė. Marytė Dambriūnaitė vaidino Raudonkepuraite, Rusnė Vaitkutė buvo motina, Linas Vaitkus — girininkas, Joana Vaičiulaitytė — senelė ir Antanas Dambriūnas — vilkas. Daiva Puzinauskaitė skambino pianinu šokiams per vaidinimą. Šoko trys žiogeliai, trys žemuo-gės ir penkios ramunės. Turėjom tiek daug repeticijų, kad man ir kitiems jos pradėjo net nusibosti. Dar vieną sykį pakartojom visą vaidinimą tą pačią dieną, o paskui jau pradėjo rinktis tėvai, svečiai ir mažiukai vaikai. Paskutinė repeticija mokytojoms atrodė prasta. Ponias Vodopalienė sakė, kad aš per tyliai kalbėjau. Neužilgo vaidinimas prasidėjo ir aš, būdamas vilku, turėjau būti ap-sivilkęs kailiniu kostiumu. Turėjau ir kaukę, pro kurią beveik nieko nemačiau. Kai buvo laikas man išeiti ir kalbėtis su Raudonkepuraite ir paskui šokti su ja, man ėmė šliurė smukti. Maniau,

kad bus blogai, bet laimė, kad šliurė nenukrito. Vėliau, kada aš gaudžiau ir bėgau paskui Raudonkepuraite, mane ėmė ir nušovė girininkas. Aš nuvirtau, ir visi pradėjo ploti. Ėmiau galvoti, kad jie džiaugėsi, kad vilką nušovė, bet vėliau sužinojau, kad plojo už mano tokį greitą nuvirtimą. Po vaidinimo Daiva Puzinauskaitė paskambino pianinu ir Linas Vaitkus pagrojo trimitu. Pabaigoje visi mokyklos mokiniai padainavo keletą lietuviškų dainelių dviem balsais.

Kai pasibaigė programa, mes važiojom pas ponus Zubkus į pikniką. Tenai buvo susirinkę daug lietuvių ir vaikų. Beveik visi lietuviškos mokyklos mokiniai tenai buvo. Todėl mes galėjome ten žaisti visokius žaidimus. Pavalgėme ir po kelių valandų svečiai ir kiti mano draugai pradėjo ruoštis namo. Vėliau, kai mažai žmonių buvo belikę, mano sesutė, Rusnė ir Linas Vaitkai ir aš sužaidėm beisbolo žaidimą be pagalio ir su dideliu sviediniu. Mūsų su žaidiniu su kumsčiom. Rusnė ir aš nugalėjom Liną su Maryte. Netrukus mes parvažiojom namo ir taip baigėm šią dieną.

Antanas Dambriūnas

SUSIPAŽINKIME!

Rasutė ir Vidutė Smaižytės,
“Eglutės” skaitytojos, gyvenančios
Čikagoje

Į mokyklą eisim,
Knygų daug turėsime.
Būsime lietuvaitės,
Lietuvą mylėsime.

DVYNUKĖS

V. Šmaižienė

Dvi sesytės, kaip gėlytės
Auksinėm kasytėm.
Ir Vidutė ir Raselė
Mėlynom akytėm.

Taip panašios, taip vienodos,
Kaip dvi rugiagėlės.
Nieks nežino, kur katroji —
Tiktai mamunėlė.

PRIE VEIDRODŽIO

V. Šmaižienė

Veidrodin pažiūrime,
Kaip čia mes atrodom?
Mėlynom akytėm,
Kasytėm vienodom...

Greit, mes greit užaugsime!
Būsime aukštos panos,
Dailiai pasipuošime,
Būsime geros mamos.

Ir “Eglutę” imsime,
Visad ją skaitysime,
O gal net ir pačios
Į ją parašysime.

— Aš apie kiškelių,
Kaip jam žiemą šalta.
— Aš gi apie dangų,
Debesėlių baltą.

BROLIO KAMBARYJE

V. Šmaižienė

Visur gera, bet geriausia
Pas brolių viešėti.
Knygų pilnos čia lentynos —
Imk tik ir žiūrėki.

O gitarą kai pačiumpam —
Svieteli tu mano!
Išbėgioja visi žmonės
Kažkodėl iš namo...

Mes gi grojam ir dainuojam,
Kiek tik mum patinka.
Kiek blogiau, kai grįžęs brolis
Koncerta užtinka...

Tada, kaip tos dvi pelytės
Sprunkam, kur papuolė.
Tris dienas sutikti bijom
Savo dički brolių.

— Kad neliestumēt man knygu!
Šaukia jis įpykęs.
— Kad neliestut mano stygu —
Rados mat, grojikės!

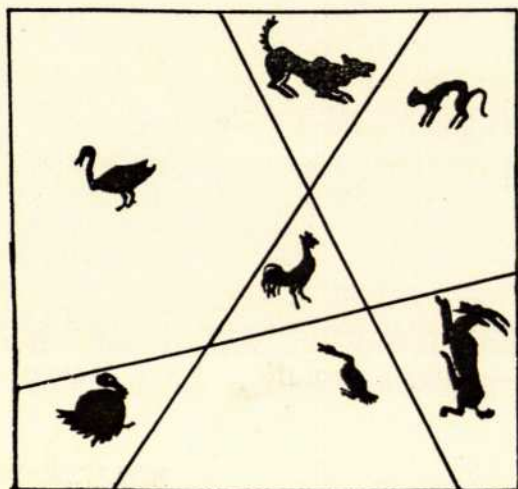

— Turit savo kambarėlių
Ir lėlių gal šimtą,
Turit visokių knygelių
Savo pilną spintą...

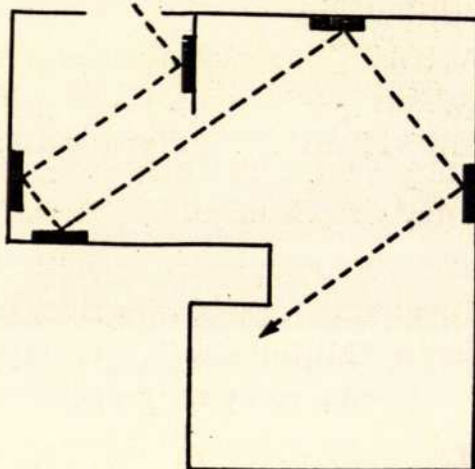
**Paskui — brolis ima juoktis:
— Eikit šian, varlytės.
O vistiek jūs tokios mielos,
Mylimos sesytės!**

♠ “Truputį pagalvok” uždavinių atsakymai (psl. 24) ♠

B.

C.

TREČIOJI EGLUTĖS ŠVENTĖ

“Eglutės” šventės piešinių parodoje

Buvo, buvo, kaip nebuvo! — birželio 6 d. “Eglutės” gimtinėje, Putnam, Connecticut, įvyko trečioji metinė skaitytojų šventė. Per registraciją dalyviai margino pievas savo spalvingais rūbeliais ir plevesuojančiais naujo leidinio “Su trispalve” puslapiiais. Bu-

vo kuo pasigrožėti, nes redaktorius p. A. Saulaitis daug turto sukrovė į tą leidinėlį. Po pietų mažieji dailininkai ragino tėvelius eiti apžiūrėti piešinių parodėlę. Visiems buvo įdomu, kas ką laimėjo. Ilgasis sąrašas skelbė linksmas naujienas.

Pirmą vietą laimėjo:

“Vabalai” — Arūno Rumšos, Chicago; 3-5 m. grupėje.

“Miškas” — Viktorės Gylytės, Morris Plains, N. J.; 6-9 m. grupėje.

“Žvejai Kuršėse” — Vytenio Izbicko, Boston, Mass.; 10-15 m. grupėj.

Antrą vietą laimėjo:

Lidija D., Montessori darželio, Chicago; 3-5 m. grupėje.

“Gandrai” — Skirmunto Bungardos, New Britain, Conn.; 6-9 m. gr.

Krėvės “Milžinkapio” iliustracija — Juozo Samulio, New Haven, Conn.; 10-15 m. grupėje.

Pagyrimą laimėjo:

“Gėlės” mamytei — Jovitos Kerelytės 6 m., Chicago.

“Tautinis šokis” — Laimos Pauliukonytės 8 m., Worcester, Mass.

“Kelsis laisva Lietuva” — Vaivos Vėbraitės 10 m., New Haven, Conn.

Lietuvos vaizdai — Antano Dambriūno, Brentwood, Md.

Antrą valandą visi susirinko į salę programai. Bostono mokyklos mokiniai suvaidino “Užburta karalaitė”, mokytojos Kalvaitienės meniškai surežisuotą. Nykštukai, grybai, bitės, ramunės, stirnos ir karalaitis su karalaitė, Miškinio pristatomi, atrodė lyg tiesiai iš pasakų knygos atkeliavę. Po vaidinimo muzikas Beinorius dirigavo New Britain mokinių chorelį. Programos vedėja K.

Marijošienė surikiavo mokinius bendroms deklamacijoms.

Žaidimai aikštėje ypatingai gerai pavyko. Visi dalyviai gavo progą pasirodyti tėveliams. Netrukus visi du šimtai skaitytojų atsirado vėliavų aikštėje šventės užbaigimui. Diena labai pilna, o malonių prisiminimų daugybė iškeliavo su kiekvienu išvažiuojančiu automobiliu.

Dalis Bostono mokinių išpildžiusių mokytojos Kalvaitienės surežisuotą “Užburta karalaitė”.

ALP 1785
Larch.

RUGSĖJO

ŠVENTĖS IR VARDINĖS

1. Egidas, Verena / Daugvinas, Burvilė
2. Steponas, Maksima / Protenis, Tugaudė
3. Pijus X, Erazma / Sirtautas, Mirga
4. Ultanas, Rozalija / Karigaila, Gerimantė
5. Alvistas, Laurentas / Erdenis, Dinga
6. Letas, Beata / Vaištautas, Skuda
7. Alkmundas, Regina / Barintas, Dita
8. **MARIJOS GIMIMAS**
Adrijonas, Etelburga / Vytautas, Daumantė
9. Gorgonas, Osmana / Vindminas, Gasta
10. Mikalojus, Menodora / Tautgirdas, Dargvilė
11. Almiras, Helga / Stautas, Guta
12. **MARIJOS VARDAS**
Jeronidas, Ensvida / Vadotas, Tolminė
13. Nektaras, Eulogas / Birmantas, Banga
14. **ŠV. KRYŽIAUS IŠAUKŠTINIMAS**
Krescencijonas, Saliustija / Eisvinas, Dringa
15. **SKAUSMINGOJI DIEVO MOTINA**
Rolandas, Melita / Visimantas, Nautinga
16. Kornelis, Liudmila / Rimgaudas, Norimantė
17. Lambertas, Kolumba / Mantvinas, Ašmintė
18. Juozapas iš Kupertino, Regintridas / Mangaila, Aura
19. Januaras, Konstancija / Girvinas, Praurimė
20. Eustakas, Pilypa / Stegutas, Gata
21. Matas, Ifigenija / Kantotas, Viskintė
22. Tomas iš Villanovos, Emerita / Tarvinas, Virma
23. Linas, Teklė / Galintas, Taga
24. **MARIJA BELAISVIU IŠPIRKĖJA**
Rustikas, Germaras / Gedvinas, Sana
25. Kristoforas, Ričarda / Jaunutis, Gelida
26. Kiprijonas ir Justina / Vydenis, Gintarė
27. Kozmas ir Damijonas / Kovaldas, Daugilė
28. Vaclovas, Lijoba / Tautvydas, Visgirdė
29. Mykolas Arkangelas, Gudelija / Kėsgaila, Lita
30. Jeronimas, Sofija / Žymantas, Tyda

“EGLUTĖ” sveikina visus, kurie švenčia vardines!